

Arrest

nr. 81 945 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 oktober 2011 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 15 december 2011 werd haar de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

1.3. Verzoekster diende op 28 december 2011 een beroep in tegen deze beslissing.

1.4. De afstand van voormeld geding werd vastgesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 74.889 van 10 februari 2012. Derhalve werd verzoekster een bevel gegeven het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies. Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [U.M.] + 2 kinderen

[...]

van nationaliteit Albanië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 16/12/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 10/02/2012 werd door het RVV de afstand van geding vastgesteld.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 10/10/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat haar regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt: “Schending van de wet, in het bijzonder van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009. De beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 december 2011 steunt op de loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot [X.U.] van dezelfde datum. Diens verhaal zou ongeloofwaardig zijn. Ongeloofwaardigheid is evenwel geen motivatie die aantoonbaar dat verzoekende partij niet bij de uitvoering van de bestreden beslissing blootstaat aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009. Ingeval van ongeloofwaardigheid dient vooralsnog naar de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden, gekeken te worden om te kunnen besluiten dat verzoekende partij niet aan deze folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen komt bloot te staan (R.v.V. nr. `3-).490 van 8 december 2009). In casu heeft verwerende partij niet naar de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden in ogenschouw genomen. Zij heeft bijgevolg niet nagegaan of Albanië een veilig derde land is in de zin van artikel 27, 1, b) en c) van de Richtlijn 2005/85/EC betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus van 1 december 2005. Artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009 legt de Hoge Verdragsluitende partij het verbod op eenieder te verwijderen of uit te zetten naar, dan wel uit te leveren aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen. Uit de feiten blijkt dat verzoekende partij slachtoffer te worden van bloedwraak dat als reële risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 en 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 kan worden gekwalificeerd. Doordat verwerende het verbod op refoulement negeert schendt zij het voormelde artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en bij gebrek aan elke motivatie in het kader van haar verplichting om na te gaan of Albanië voor verzoekende partij wel een veilig derde land is steunt zij haar bestreden beslissing

op niet deugdelijke argumenten die de bestreden beslissing niet kunnen schragen en schendt zij hiermee de materiële motiveringsplicht.”

2.2. Verzoekster betoogt dat zij het slachtoffer zal worden van bloedwraak bij uitvoering van de bestreden beslissing. De beslissing had volgens verzoekster tevens moeten motiveren of Albanië een veilig land is.

2.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde in zijn beslissing uitgebreid waarom aan verzoekster niet de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden verleend, rekening houdend met de beweerde bloedwraak.

2.4. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

2.5. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verleent dezelfde bescherming als artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat er buiten het kader van de onderzoeken in de asielprocedure nog een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. De bestreden beslissing diende derhalve niet verder te motiveren. Op het moment van de bestreden beslissing kon derhalve, aan de hand van de in het administratief dossier beschikbare informatie, rechtmatig vastgesteld worden dat de asielprocedure van verzoekster werd beëindigd en dat zij zich in illegaal verblijf bevindt.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC